

D'un trias apòcrif i olímpic

Després d'haver llegit amb atenció la vuitantena de pàgines de l'assaig *Catalunya-ciutat*, hem trobat indicis suficients per a suposar que Eugeni Trias no n'és l'autor.

Magne F. MARBAN

Per exemple, a la introducció l'autor declara: «no sóc doctrinàriament idealista ni materialista, sinó que decanto el mètode en funció del rendiment objectiu que persegueixo». Un coneixedor de la història de la filosofia com E. Trias sap que el mètode, existent encara que no sigui enunciat, decanta la investigació en una o altra direcció.

Al pròleg de *Catalunya-ciutat* se'ns promet una crítica de les idees de nació, societat civil i estat, que en les pàgines següents es fa fonedissa. Indiscutiblement, Eugeni Trias està reconegut com un dels mes valuosos conexeïdors i ensenyants que de l'obra de Hegel té el país. Sembla, doncs, probable que no cauria en la simplificació dels conceptes hegelians que observem a *Catalunya-ciutat*.

Suposar que el prologuista de la recent edició catalana d'alguns textos de Freud pot fer un ús fora de lloc de certs conceptes de l'obra de Freud i Lacan, només possible des de la confusió, és inversemblant. La influència junguiana que trobem en la necessitat, defensada per l'autor, que té la cultura catalana de «forjar arquetipus expressius de naturalesa semblant al Quixot, Don Juan i La Celestina», redunda en la

confusió suara esmentada.

Finalment, dir que la desatenció a la figura del traductor de *Catalunya-ciutat* —enlloc no se'l anomena i ni tan sols es diu que el llibre sigui una traducció— contrasta tan vivament amb la presència que el traductor té al darrer llibre de Trias, *El pensament de Joan Maragall*, que no fa sinó convertir-se en una prova més per a negar l'autoria al nostre, d'una altra banda, i sincerament, apreciat filòsof.

Queda, però, per saber qui és l'autor del text. Els esbrinaments pertinents, resultat d'una llarga investigació, ens permeten la següent conclusió. Con tothom sap, Barcelona està preparant la seva candidatura olímpica. Les Olimpíades són organitzades per ciutats, no per països, nacions o estats. És clar que, identificant Barcelona-ciutat amb Catalunya-ciutat, obviam les limitacions de la Carta Olímpica i aconseguim de poder-nos fer la il·lusió que és Catalunya tota qui organitza les Olimpíades.

Només queda, doncs, demanar que la Conselleria d'Esports de la Generalitat de Catalunya doni el nom del vertader autor o autors de tan maldestre llibret, i que, al mateix temps, s'alcin veus per uns Països Catalans-ciutat, que s'enfrontin així amb una mostra més del centralisme barceloní.

Paella i falles

La revista *Time* acaba de publicar, ara a l'octubre, un suplement especial de publicitat dedicat a Espanya. La revista *TIME* ven uns dotze milions d'exemplars en tot el món, i aquestes deu pàgines centrals en color deuen haver costat una fantasia de milions. A qui les haja pagades, que supose que deu ser la Subsecretaria de Turisme, o siga el govern d'Espanya.

El suplement duu un títol global, *Cultural Spain*, il·lustrat a tota plana amb... dos cavallistes andalusos. *Caballeros*, diu. La doble pàgina central és el Palacio de Oriente de Madrid. Després, hi ha un anunci de Plácido Domingo/Rolux, un de Fino La Ina, i un d'Iberia/Gran Via. I sis pàgines de text a sis columnes, amb profusa exposició dels atractius cul-

turals de la Spain. O siga divuit columnes de museus, catedrals, Grecos, Prados, Aranjuez, Sevilla, en fi, tot això de la cultura espanyola. Eterna.

D'aquestes divuit columnes, a València —a tot el País Valencià, que és una cosa sense nom que es troba venint d'Andalusia, després de Múrcia— només toquen set o vuit... ratlles. Ens toca això exactament: «Cap ciutat espanyola no disputarà la preeminència de la paella i de la pirotècnia valencianes. Mengeu la paella en qualsevol part, mireu esclatar els focs la nit del 19 de març, en la

El punt de Mira

festa més calenta d'Espanya (*Spain's hottest fiesta!*). Trad. fidel. Ah, en les altres tres ratlles diu que de passada podeu mirar el portal barroc del Museu de Ceràmica. I ni una petitíssima foto de tot el País Valencià. És clar que tampoc no n'hi ha cap de Catalunya, de Mallorca ni d'Euskadi. ¿Sospitós?

Doncs, ja ho saben, això som. Aquesta és la nostra part i la nostra aportació a la cultura espanyola. Per al món sencer i per al Ministeri del ram que ha encarregat el reportatge publicitari. Això, i prou: la paella, i la pirotècnia de la nit de falles. Però, per favor, no es posen nerviosos. Sempre podrem caure més baix encara, ser més humiliats. Només cal esperar. La misèria valenciana no té fons. ¿Vostès creuen que val la pena ser això que som dins d'Espanya? ¡Paella i falles!

Joan F. Mira